

Spegesild, Maleren og de andre

Hasse Havgaard i POLITIKEN (udateret)

Julen var for de gode, de så godt som frelste, de skatteydende.

I hvert fald ikke for Black Bottom, Spegesild, Bjørn den Grusomme, Maleren og Tre Tommer fra Væggen, der en juleaften af uforklarlige grunde kom i kirken, velsagtens for at høre Guds og præstens ord, men i afmagt, skuffelse og nok også manglende viden om god skik og tradition tændte sig en smøg.

Kordegneren, der havde en svag hofte, og som kompenserede ved at lægge vældig røst til den nedtrampede menighed, stemte i med 'Et barn er født i Bethlehem'. Organisten, der mente, at han til enhver tid burde være mindst to takter før den halte degn, trak alle knapper ud og fes derudad.

Det gik, som det plejede, indtil en usædvanlig duft bredte sig gennem kirken.

I virkeligheden kendte mange den duft, men ingen havde fantasi og mod til at fastslå, at det faktisk var duften - eller stanken - af det dengang så eftertragtede mærke, 'Tory'.

Der sad jeg med mine gode forældre og også gode nok søskende. I det pæneste tøj og med besked om at holde kaje, mens de hellige ting gik for sig.

Og vi sang af hjertens og nødvendigheds lyst 'Foresvunden er nu al vor nød..'

Degnen kæmpede mod organisten og en købmand, der havde en uforskammet gennemtrængende røst. Han havde også mere luft end degnen, så han kunne holde den sidste tone væsentligt længere og til væsentlig irritation for degnen.

Men duften af 'Tory' bredte sig ubønhørligt. Black Bottom, Spegesild, Bjørn den Grusomme, Maleren og Tre Tommer fra Væggen sad på bænken bag vor frelste familie.

Min mormor lod som ingenting. Min mor fik de traditionelle røde pletter på kinderne. Min lille bror var for lille og min storesøster for velopdragen til at lade som nogeting.

Men min herlige far kendte duften og vejrede opmuntring i den ellers så kedsommelige sammenhæng.

Han havde sådan en lattermild mund. Han var sådan et menneske, der gav alle de ellers så fortabte alle muligheder hos en forstående og lattermild gud.

Men det var jo juleaften, hvor de så helt sikre frelste mødtes med os, der var på den frelste vippe.

Jeg prøvede at vende mig mod den så helt afgørende syndens række bag os, men blev nevet i armen tilbage mod den gode Guds repræsentant plus den halte degn.

Og røgen bølgede omkring os, og vi sang 'Dejlig er den himmelblå', og træet var skævt, og lysene dryppede, degnen haltede, præsten talte jysk, og organisten var suverænt tre takter foran både degnen og købmanden.

Så blev der pludselig helt stille, og det lød som Moses fra bjerget eller den korsfæstede fra korset: 'Nej, nu gider jeg den onde rasme ikke det lort mere! Vi må på Bykroen og ha' nogen bajere!'

Så skred Black Bottom, Spegesild, Bjørn den Grusomme, Maleren og Tre Tommer fra Væggen - hver med sin 'Tory'.

Til 'Dejlig er Jordan' gennemførtes også den juletjeneste, og mine kærlige forældre gav en skærv til de sandaløse dernede i det mørke.

Og så var vi endelig hjemme. Min mor kunne ikke overskue de pædagogiske konsekvenser af oplevelsen. Men min far grinede, og jeg grinede med. For nok var det hele svært at begribe, men kunne min far grine, kunne jeg trøstigt grine med.

Men som han senere på den hellige aften sagde: 'Det var ikke stedet at ryge cigaretter, og det vil næppe blive almindeligt'.

Jeg har da forresten heller ikke oplevet det siden.

HASSE HAVGAARD

Ældre vejenborgere med lokalkendskab har kunnet identificere de i artiklen nævnte personer: -

Spegesild:	Søndergaard Jørgensen
Maleren:	Ørkald Nielsen
Black Buttom:	Holger Pedersen
Tre Tommer fra Væggen:	Peter Schmidt Hansen
Kordegneren:	Svend Steffensen
Organisten:	Alfred Sørensen, lærer på Bakkely Skole
Købmanden:	Peter Ludvig Nielsen
Præsten:	Morten Lindegaard